

of ik aan liefdeloze mensen
een woede van liefde rei

3

En vind ik in het huis mijns herten
dat ik een droefenis genas
dat ik mijn armen heb gevonden
rondom een hoofd dat eenzaam was

4

Dan voel ik op mijn jonge lippen
die goedheid lijkt een avond roen
het is goed in 't eigen hert te kijken
en zo zijn ogen toe te doen

door Alice Nelson

Afscheid

I

mijn jongens ver genoeg gedragen
mijn wrak uit nachtelijke strijd
nu rullen andere armen schreegen
mijn wankelende kroetloosheid

II

Laat meer den last, wij moeten scheiden
een hand een groet en dan vaarwel
ik ga Gods hegen dag verbeiden

Gij heert ter aarende het

III

Lijt linden uit een bloed verbonden
ons eend're droom en eend're nood
toen schonden wij aan schonden stonden
in 't dreigend aanicht van den dood

IV

Wij hebben saam ons brood gebroken
elkaar geruikt den broeder dronk
en trouw den rijgende eed gesproken
wie stervend voor ons vaandel rond

V

Maan wie' sal Uw naar 't vuur ^{leiden} nu
en voeren tot de regepraal
mijn jongens gaat, in God berijde
Uw leven. vade voor het vlieg end sta
don August van Cauwelaere

God groet U.

God groet U. zuivere bloeme
Maria maged fijn
Gedooz dat ik nu roeme
lof moet U altijd zijn

Als gij niet waart geboren
O zinnere maged rein
dan wem we allen verloren
wil mij genadig zijn
II

O rooije zonder doornen
O violette roet
O bloempje blauw in 't koren
weest mij nu linder goed
oetmoedig en gestedig
vol liefde zo zijt gij
O wees mij toch genadig
aan uw bevel ik mij

Ballade

1
Het schip over af, zij oogde het na
het zonlicht ging met hem
nog hoorde zij het laatste woord
dier jonge diepe stem

2
Tot weeriens moeder en ^{zijn} ~~de~~ bus
die op haar lippen brandt
zijn blik die lang de koren rocht
en 't wuizen van zijn hand.

³
Zij blyft dat alles in haar hart
geen dag geen nacht gaat om
of voor haar ogen rijst zijn beeld
houd moed ik kom weerom

⁴
Noch dof is 't oog, noch bleek haar wang
als zij zijn braven leest
die liggen allen voor haar neer
zij leest de laatste het meest

⁵
En puist haar lippen op zijn naam
en op syn jubelkreet
ik kom terug mijn laatste brief
houd huis en hart gereed

⁶
Een stille lichteloue nacht
was 't leven rondom hem
Hij keert, de nacht heeft uit, weldra
hoort zij zijn stap zijn stem.

⁷
En draagt zij hem in de arm en voelt
zijn kus en stijft zijn haar
zijn donkere lokken oek 't gelaat
veranderd niet van haar

8

Hij zit en staroogt men lang
 daar staat het reusen groot
 ik kom weerom 't wordt nimmer w
 men sei, uw roon is dood

9

Hij stiep op see, en nog veel meer
 rij heeft het niet verstaan
 ik kom weerom so fluistert rij
 en riet uw lachend aan

10

En iedere morgen wacht rij hem
 dan gaat rij naar de see
 en doolt de schepen langs en tuurt
 naar de eindelose ree

11

En iedere middag wacht rij hem
 en zet zijn stoel gereed
 en toeft den glimlach op 't gelach
 in feest'lijk rondags kleed

12

En iedere avond wacht rij hem
 en stroopt zijn peluw glad
 en fluistert tot het laatste gelach
 gestoven is in stad.

En als zij het oog voor altijd sluit
dan is het schoon stek en stom
als marmelade haar lippen nog
houdt moed, ik kom weerom
door Marie Baddaert

Zaterdag avond 1

Het was op een Zaterdag avond
en moeder zat gereed
gereed om ons te wasen
lyk ze alle weken deed

2
Ze zat daar bij het huiskam
wij waren nog zo klein
van 't minste tot het oudste
ze wase ons een voor een

3
En moeder zong een liedje
uit haren kinder tijd
't zal morgen Zondag wesen
als ge allen brave rijt

4
En toen wij schone waren

dan drukte zij een roem
op onze rode haken
lijkt alle moeders doen

5

En dan, dan nam zij het minste
op haar moederschot
en 't vouwde syne handjes
lijkt moeder 't heere gebed

6

En moeder las ons liide
roef gebedekens roet
en wij, wij seiden achter
Maria, weeg gegroet

7

En de engelkens daalden suiselend
in onze woning neer
se kwamen om ons beidens
te voeren naar den Heer

8

En moeder leidde ons boven
als 't bidden was gedaan
toe moeder geef een kruiken
een wij naar bedde gaan

Een kruisken haast Uw moeder
 onse oogskens zijn zo moe
 dan deelde zij een kruisken
 en gaf een kletsken toe

10

Bij dekken ons in ons beddeken
 daar daalde van omhoog
 een engelke uit den hemel
 met roet en lachend oog

11

En wij, wij kleinen droomden
 van 't engelke wit en blaauw
 met lichte gouden vlerken
 dat bij ons waken sou

12

O schone Vaterdag avond
 toen moeder song verblijd
 dat morgen Zondag wesen
 als ge allen brave zijt

door Alfred W. Eusten raad.